

TICĪBA

Taču jums ir jāizmanto ticību Dievam, lai tas darbotos. Saprotat? Tāpēc ka jūsos ir jūsu augšāmcelsšanās. Jūsu augšāmcelsšanās atrodas jūsos, jūsu garā.

2 Lūk, jūs zināt, kad Jēzus nomira uz krusta: “Viņa dvēsele nokāpa ellē un sludināja dvēselēm, kuras bija cietumā, kuras neatgriezās no grēkiem Noasa pacietības dienās.” Viņa ķermenis nogāja kapā. Taču, pirms Viņš nomira, Viņš atdeva Savu Garu Dieva rokās. Rokās... “Tavās rokās atdošu Savu Garu.” Lūk, jūs redzat, Viņa Gars devās pie Dieva; Viņa dvēsele devās uz elli; Viņa ķermenis devās uz kapu.

3 Lūk, tas Gars, kas bija Viņā, bija Dieva Gars. “Tas Gars, kas daudzkreiz un dažādos veidos bija svaidījis praviešus, lai atnestu cilvēkiem vēstījumu; pēdējās dienās caur Kristu; bet šobrīd, šajās dienās, caur Evaņģēliju.” Lūk, kad mēs pieņemam Kristu mūsu sirdī, tur ir viss, kas mums ir vajadzīgs. Tur ir Mūžīgā Dzīvība.

4 Un tā, Kristus nevarēja atgriezties, pirms nebija piepildījušās trīs dienas. Jo Viņa Gars bija aiz priekškara, aiz tādas kā barjeras, tādā veidā, un Viņš nevarēja šķērsot to barjeru, jo tas bija izteiktais Dieva Vārds, ka: “Viņam ir jāguļ kapā trīs dienas un trīs naktis.” Lūk, Viņš nevarēja atgriezties, pirms nebija pagājušās tās trīs dienas un naktis. Pēc tam, kad bija pagājušās trīs dienas un naktis, Viņa Gars tika atbrīvots. Tas uzreiz devās uz Viņa dvēseli, bet Viņa dvēsele atgriezās un paķēra ķermeni, un piepildīja to, ko Viņš bija sacījis: “Man ir Vara atdot Manu dzīvību. Man ir vara atkal To pieņemt. Man ir vara.”

5 Lūk, katram no jums ir vara tādā pat veidā, jo jūs esat Dieva dēli un meitas. Un tas pats Gars, kas šorīt ir jūsos, Svētais Gars, kas šajā rītā ir jūsos, tas pats Svētais Gars augšāmcels jūs. Tādējādi jums ir vara sevi augšāmcelt.

6 Kad jūs nomirstat, jūsu dvēsele dosies zem Dieva altāra, nevis...tieši Dieva Klātbūtnē. Lūk, jūsu gars dosies pie Dieva, taču jūs nevarat atgriezties. Atcerieties, Bībelē ir teikts, ka gars... “Dvēseles zem altāra sauc: 'Kungs, cik ilgi, cik ilgi vēl?’” Un viņi nevar atgriezties, kamēr nepiepildīsies Raksti, kā arī Kristus nevarēja atgriezties, kamēr nepiepildījās Raksti. Tad, kad viss jau bija izdarīts, visas ciešanas bija beigušās un brāļi bija izcietuši to pašu, jeb mēs esam izcietuši, kā viņi bija izcietuši, un tā tālāk; tad, tai dienā jūs precīzi zināsit, kur jūs esat apglabāti, jūsu gars tiks atraisīts no Dieva un atnāks pie dvēseles.

7 Lūk, dvēsele ir tā jūsu daļa, kas zina un saprot, tavs intelekts. Vai atceraties to vīziju, kas man bija nesen jeb to nelielo pārņemšanu, kad es nokļuvu tajā vietā un redzēju tos cilvēkus? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Lūk, jūsu gars atgriezīsies pie tā ķermeņa, pie tāda ķermeņa, pie dvēseles, kas ir tāds ķermenis, kam nevajag ēst un tā tālāk. “Ja šis laicīgais telts mājoklis sabruks, mūs jau gaida cits,” debesu ķermenis. Un ar to garu, un ar to dvēseli, un ar debesu ķermeni jūs atkal augšāmcelsiet šo dabisko ķermeni tai varenajai Tūkstošgadu Valstībai. Saprotat? Šobrīd jūsos ir tas spēks, lai izdarītu to šobrīd. Un tas spēks, kas šobrīd ir jūsos, varētu radīt jaunu pasauli. Dievam nav mazu vāju vietņu vai lielu, varenu, stipru vietu. Vismazākais Dieva pieskāriens ir visuvarens, saprotiet, mazākais Dieva pieskāriens. Tādējādi, jūs zināt.

Lūk, es šobrīd cenšos ievest jūs ticībā.

8 Jūs zināt, ka kaut kas ar tevi ir noticis kā ar kristieti. Vai jūs zināt? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Agrāk tu vārtījies tur lejā dubļos, visā tajā netīrībā un grēkā, un dzeršanā, un azartspēlēs, un pasaulīgās lietās. Nu, tikko kā tu noticēji, ka Kristus ir piedēvis tavus grēkus, tu pacēlies virs tām lietām. Tagad tu atrodies šeit augšā, saprotiet, virs tā visa. Kāpēc? Jo tu ticī, ka tu esi kristietis. Kad tu pieņēmi Kristu un pie tevis atnāca Svētais Gars, tad tev ir ticība Svētajam Garam, kas dod tev spēku dzīvot virs tādas grēcīgas dzīves.

9 Lūk, vienīgais, kas jums ir jāizdara, ir jāpaceļas augstāk līdz dziedināšanai, vienkārši, lai ir vairāk ticības, vienkārši turpināt virzīties augšup. Saprotat? Un te nu tas ir. Nu, ja tu esi slim, bet tu neesi kristietis, kļūsti par kristieti tieši tagad, lai tevī ienāktu tas dziedinošais spēks caur to, ka tu kļūsi kristietis. Un tas dos tev ticību dzīvot virs grēka. Tas dos tev ticību. Un viss, kas tev ir vajadzīgs šajā ceļā, jau atrodas tevī. Un vienīgais, kas tev ir jādara – tev ir jātic Dievam, kas izstumj no tevis uz āru visu to labo, kas tevī atrodas, caur Svēto Garu. Vai tagad jūs skaidri saprotat? Vai sapratāt? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.]

10 Man šķiet, ka vakar vakarā Billijs man pateica, pazvanīja man un pateica: “Atnāc šodien no rīta, jo īpaši tāpēc, ka ir atbraucis viens cilvēks, kurš domā, ka šajā nedēļā mums ir dievkalpojumi par tiem Septiņiem Zīmogiem.” Un viņi, manuprāt, atveda slimu bērniņu. Un, ser, ja jūs šobrīd esat šeit, atcerieties, ka jūs nevarat... Jūsu ticībai ir jāstāv par to bērniņu, ja tas ir mazs bērniņš, mazulis.

11 Bet tagad atļaujiet man paņemt vēl vienu Rakstu vietu, ja tā var, tikai uz brītiņu. [Brālis saka: “Droši turpini, brāli. Āmen.”–Tulk.]

12 Vienkārši atcerieties, lūk, Evaņģēlijos mēs lasām, man šķiet, 16. Apustuļu darbu nodaļā, kur reiz Naktī Pāvils un Sīla bija cietumā. Un viņus bija situši, jo viņi bija izdzinuši velna garu no kādas meitenes zīlnieces. Un tas bija... Un viņa, viņas saimnieki par to sadusmojās. Un sasita viņus, ielika viņus iekšējā cietumā. Un pēc tam, kad viņi to izdarīja, kad Pāvils un Sīla lūdzās, Dievs atsūtīja zemestrīci un satricināja cietumu.

13 Filipiešu cietuma sargs bija virsnieks, un atlaist savus ieslodzītos nozīmētu, ka viņam par šiem ieslodzītajiem būtu jāsamaksā ar savu dzīvību. Viņš izvilka savu zobenu un grasījās izdarīt pašnāvību, bet izskrēja Pāvils un pateica: “Nedari sev nekā ļauna. Mēs visi esam šeit.”

14 Un šim virsniekam bija izveidojies, tā teikt, viņiem bija kaut kāds priekšstats par Pāvilu un tiem pārējiem. Varbūt viņi bija dziedājuši tur psalmus. Varbūt viņi bija tur liecinājuši vai kaut ko darījuši. Taču, lai kas arī tas nebūtu, viņi zināja, ka tie bija svēti cilvēki. Viņi zināja, ka tiem cilvēkiem bija kaut kas īpašs. Jo viņš uzreiz jautāja: “Kas man ir jādara, lai izglābtos? Kas man ir jādara, lai izglābtos?”

15 Pāvils sacīja: “Tici uz Kungu Jēzu Kristu un glābsies tu un tavs nams.”

16 Lūk, ja ticība Kungam Jēzum Kristum... Tas nenozīmē, ka *viņa* glābšana izglābs to namu. Taču, ja viņam pietiek ticības Dievam savai glābšanai, tad viņš var ticēt ar to pašu ticību arī par savu namu. Un viņa namam būs jāienāk, saprotiet, tas pats.

17 Tas ir tas pats, ko darīja Ījabs, kā es nesen vakarā runāju sanāksmē Džordžijā. Es sacīju: “Ījabs, viņš sacīja: 'Es nezinu, vai mani bērni ir sagrēkojuši, bet ja nu viņi ir sagrēkojuši?’” Un Ījabam, lai viņš būtu taisns, bija jādara viena lieta, tas ir, jāpienes dedzināmais upuris. Viņš sacīja, ka pienesīs dedzināmo upuri, ja viņa bērni būtu grēkojuši, tad viņu grēks būs viņiem piedots. Un labi, ka tēvs to darīja. Tas ir tēvs ar labu domāšanu. Šodien mums vajag vairāk tādu tēvu. Un Ījabs pienesa dedzināmo upuri. Tas bija vēl pirms viņa traģēdijas sākuma.

18 Bet, kad visi viņa bērni bija nogalināti un visas viņa aitas bija iznīcinātas, un viss, kas viņam piederēja, atņemts, viņš sēdēja uz pelnu kaudzes aiz savas mājas, kasīdams sevi ar lauskas gabalu.

19 Vai esat ievērojuši, kā bija pēc viņa traģēdijas dienām, kad Dievs atkal sāka viņam to atjaunot? Ja viņam bija desmit tūkstoši liellopu un tā tālāk, Viņš atjaunoja dubultā. Un viņa aitas dubultā, un dubultoja visu. Bet vai jūs esat ievērojuši? Un tāpat Dievs iedeva Ījabam viņa septiņus bērnus. Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies, kur viņi bija? Tas dedzināmais upuris stāvēja par viņiem. Viņi bija glābti, Godībā, gaidīja, kad viņš atnāks. Šodien viņš ir kopā ar viņiem. “Glābsies tu un tavs nams.” Saprotat? Lūk, lai būtu taisns, Ījabam vajadzēja izdarīt vienu – pienest dedzināmo upuri.

20 Lai tu būtu taisns, tev ir jādara viena lieta – tas ir, tev ir jābūt ticībai Dievam. Jo jūs tiekat

glābti ticībā, jūs tiek dziedināti ticībā, ticībā jūs saņemat visu, kas jums ir. Saprotat? Jūs ticat tam ar ticību. Un tā: “Tici uz Kungu Jēzu Kristu, un glābsies tu un tavš nams.”

21 Lūk, ser, ja esat atnesuši šurp bērniņu, lai par viņu tiktu palūgts, ticiet paši. Es esmu šeit, lai savienotu savu ticību ar jūsējo, un mēs kopā ticēsim, ka Dievs dziedinās to bērniņu.

22 Jūs saprotiet, ka spēks to izdarīt ir mūsos. Jūsos ir spēks to izdarīt. Katram kristietim ir spēks to izdarīt. Taču, ja mēs vienkārši varēsim... To spēku kontrolē kāds likums.

23 Kā es bieži esmu sacījis, līdzīgi kā gravitācija kontrolē ūdeni, jo tas ir likums. Gravitācija kontrolē ūdeni.

24 Sauli kontrolē ar...tas ir, zemi, zemes griešanos. Jūs taču nevarat izdarīt tā, lai saule darītu ko vienu, bet tad pateikt: “Man sagribējās vēl nedaudz pagulēt. Pagaidi stundiņu.” Tā tas nesanāks, saprotiet, jo tur ir kāds likums. Ja jūs rīkosieties saskaņā ar to likumu, nu, tad viss būs kārtībā. Ja jūs iesiet gulēt laicīgi, jūs varēsiet laicīgi pamosties. Un, ja jūs...

25 Līdzīgi kā mums šeit ir Augšējais ezers, Ontario ezers, Guronas ezers un visi tie Lielie ezeri. Mums ir tūkstoši reiz desmit tūkstoši akru zemes Nevadā un Kalifornijā, un Arizonā, un Ņūmeksikā, kuri slāpst pēc tā ūdens; uz tās zemes izaugtu viss iespējamais. Jūs varētu pabarot visu pasauli, ja vien tas ūdens, kas atrodas šeit, būtu pie jums tur. Un tas it nemaz netraucētu, jo tie piepildās no avotiem. Tikko kā tas iztek, līmenis vienkārši uzreiz atjaunojas, jo gravitācija notur to vietā. Lūk, ja jūs darbosieties saskaņā ar gravitācijas likumu, jūs varēsiet paņemt visus tos Lielos ezerus un apūdeņot visu to reģionu, un pabarot visu pasauli, izsalcis nepaliktu neviens. Taču jūs nevarat šeit sēdēt un sacīt: “Jā. Es saprotu. Protams.” Jums ir jāiet un tas jāizdara.

26 Nu, tieši tāpat ir ar Dieva likumu. Dieva likums ir ticība. Un šajā rītā mums šeit ir ticība, lai dziedinātu jebkuru slimību, izdarītu jebko. Taču to kontrolē kāds likums, un tas likums ir ticība. Dieva likums ir ticība. Jēzus sacīja: “Lai ko arī jūs gribētu, kad lūdzat, ja ticēsiet, ka jūs to dabūsiet, tad jums tas būs.” Lūk, lūdzu. Tādējādi to kontrolē tieši ticība, un ticība mums tiek dota tieši tad, kad mums tas ir vajadzīgs. Lūk, mums ir... Dažiem no mums Dievs iedala tādu ticību, citiem citādāku ticību. Nav tā, ka tev ir kaut kāds varens pārdabisks spēks. Jo, kad tu kļūsti kristietis, tev jau ir spēks, taču tev pietrūkst ticības, lai to spēku pārvaldītu.

27 Un tā, šorīt, kad jūs nāksiet, lai par jums palūgtu, atcerieties, ko saka Bībele. Tā tas ir. Jēkaba 5:14: “Ja jūsu vidū būs kāds slimais, lai pasauc draudzes vecajus. Lai viņi svaida tos ar eļļu un palūdz par viņiem. Ticības lūgšana izglābs slimo, un Dievs viņu uzcelš.” Tas ir apsolījums, ja jūs tam ticēsiet. Tāpēc, redziet, dziedināšana ir iedalīta atsevišķam cilvēkam.

28 Tā bija Jēzus no Nācaretes laikā. Viņš nevarēja dziedināt cilvēkus pretēji viņu pašu ticībai. Viņš sacīja: “Es varu, ja tu tici. Ja tu tici, ka Es esmu spējīgs to izdarīt, tad Es varu to izdarīt.” Ja vien varat tam ticēt!

29 Lūk, daži cilvēki pieskaita dziedināšanas spēku kādam citam, evaņģēlistiem. Tā tas nav. Dziedināšanas spēks ir jūsos. Tas ir tevī. Viņi vienkārši iejūdz ratus priekšā zirgam. Evaņģēlistam nav spēka dziedināt.

30 Spēks dziedināt ir Svētajam Garam, bet jums ir Svētais Gars. Tas ir, tu esi mazs kociņš, un viss, kas tev ir vajadzīgs, atrodas tevī. Lūk, tāpēc tu vienkārši sāc dzert no Dieva apsolījuma, teikdams: “Tā ir patiesība. Dievs pateica, ka Viņš mani dziedinās. Ar Viņa rētām es esmu dziedināts.” Lūk, lūdzu. Vai tu zini, ko tu dari? Tu sāc spiest uz āru dziedināšanu, tas arī viss. Saprotat? Un tad citi var ieraudzīt, kas tev ir.

31 Lūk, kas tas... “Ticība ir stipra paļaušanās uz ceramo, pārliecība par neredzamo.”

32 Es varētu iestādīt nelielu kociņu. Es neredzu ābolus, taču tie ir tur iekšā. Tas kociņš zina, ka tie ir tur iekšā. Tāpēc tas vienkārši sāc dzert, spiezdams un spiezdams, jo tas zina: “Manī tas ir. Pēc

kāda laiciņa es to dabūšu ārā. Dodiet man nedaudz laika. Tikai pagaidiet kādu brītiņu.” Viņš vienkārši turpina dzert. “Jā, es zinu, ka āboli atrodas manī. Pēc kāda laiciņa tie man izaugs.” Un te pēkšņi tie parādās. Lūk, parādās āboli, jo viņš ticēja, ka tie atrodas viņā.

33 Un, ja tu tici, ka Svētā Gara spēks atrodas tevī, lai tevi dziedinātu, te nu tas ir. Vienkārši turpini spiest. Saprotat? Tev ir ticība. Tu nevari ieraudzīt rezultātus uzreiz. Tu tos neredzi.

34 Lūk, redziet, Jēkabs attaisnoja Ābrahāmu pēc viņa darbiem. Pāvils attaisnoja Ābrahāmu pēc viņa ticības. Ko tad mēs varam pateikt par tiem abiem? Ābrahāms runāja par to, kas... Es gribēju pateikt, ka Pāvils runāja par to, ko Dievs redzēja Ābrahāmā. Bet Jēkabs runāja par to, ko cilvēki redzēja Ābrahāmā. Saprotat? Nu, saprotat?

35 Tādējādi Dievs vēl līdz tā bērna piedzimšanai zināja, ka Ābrahāmam bija ticība. Un Ābrahāms pierādīja to Dievam, rīkodamies tā, it kā tam bērnam būtu jāpiedzimst, kaut arī viņš bija neauglīgs. Viņam nebija bērnu. Viņa sievas klēpis bija miris, bet viņš bija neauglīgs. Un tomēr viņš zināja: “Kaut kur tur iekšā ir bērns.” Redziet, viņš turpināja dzert to apsolījumu, piekļaudamies Dieva varenajam Elšadajam, *Krūtij*. Balstīdamies uz to, viņš dzēra, zinādams, ka Dievs viņam to iedos; zināja, ka tas bija apsolījums un ka Viņš to noteikti izdarīs.

36 Bet mēs esam Ābrahāma bērni. Tāpēc balstīsimies uz Viņa apsolījumu un turēsimies pie tā, zinādami, ka Dievs to izdarīs. Viņš tā pateica. Vai tagad jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.” – Tulk.]

37 Tādā gadījumā lai slimie nostājas šeit, vienā vai otrā pusē, kuri vēlas, lai par viņiem palūdz. Un mēs ataicināsim šurp vecaju un svaidīsim viņus ar eļļu. Es lūgšos par viņiem, un mēs ticēsim, ka Dievs darīs katru no viņiem veselu. “Ja vien tu vari ticēt.”

38 Tedij, kur tu esi? Apej apkārt no šīs labās puses. Tā ir labi. Un es gribu, lai tu nospēlē “*Tikai tici*”.

39 Un kamēr viņi iet garām, vienkārši nolieksim savas galvas, pārējie sanākušie, un būsīm lūgšanā par šiem cilvēkiem, kuri nāk.

40 Mūsu Debesu Tēvs, šajā rītā mēs pienesam Tev, Jēzus Kristus Vārdā, šo nabaga slimo cilvēci, kas cieš un ir šajā briesmīgajā, katastrofālajā stāvoklī. Es ticu Tev, Kungs. Es zinu, ka Tavi Vārdi ir patiesi. Tie ir tik patiesi! Tie nevar ciest neveiksmi, jo Tie ir Dieva mūžīgie un bezgalīgie Vārdi. Tie ir visuvareni kā Dievs, jo Tie ir daļa no Viņa. “Iesākumā bija Vārds un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū.” Lūk, mēs ticam tam, Kungs, no visas sirds, no visas dvēseles, ar visu savu iekšieni. Mēs ticam tam.

41 Un es centos vienkāršībā, tā bērnišķīgi pastāstīt to cilvēkiem, lai viņi saprastu un zinātu, ka Dieva Spēks atrodas viņos. Ja vien viņi ticēs un sekos Dieva rīkojumiem.

42 Tieši tādā veidā viņi tika izglābti. Viņi atnāca un atgriezās no saviem grēkiem, un kristījās Jēzus Kristus Vārdā saskaņā ar šo Bībeli, Apustuļu darbu 2. nodaļu. Un pēc tam Pēteris pateica, ka: “Jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu.” Un te nu tas ir, pilnīgi precīzi, jo tas ir izpaustais Dieva Vārds.

43 Lūk, tā pati lieta, Tēvs, mēs zinām, ka tas ir pareizi, kad mēs svaidām slimos ar eļļu un lūdzamies par viņiem. “Ticības lūgšana izglābs slimos. Dievs viņus uzcelš.” Dievs, lai šajā rītā visi aiziet no šī altāra, no šīs vietas tik laimīgi un priecīgi, zinādami, ka Dievs viņus ir dziedinājis. “Ej un esi vesels.” Jo tagad mēs atdodam viņus Tev, Jēzus Kristus Vārdā.

44 Lai ikviens tiek dziedināts un izprot to redzējumu, ko tas nozīmē. “Kā Ābrahāms sauca to, kas neeksistē, it kā tas eksistētu.” Nav svarīgi, kādi ir rezultāti, tam ar ticību nav nekāda sakara. Rezultāti ir nekas. Ticība jau ir to satvērusi. “Bet ticība ir stipra paļaušanās uz ceramo, pārliecība par neredzamo.” Dievs, lai tas ieiet dziļi viņu sirdīs, jo Tu viņiem esi vajadzīgs.

45 Es nāku kā tavs pazemīgais kalps, lai nostātos šeit kopā ar citiem kalpiem un lūgtos, lai Dievs atver mūsu sirdis pret šiem slimajiem cilvēkiem. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

46 Kāds pateica, ka ēkā bija brālis Estls Bīlers. Un es domāju, ka šeit ir vēl viens kalpotājs, kas šorīt vadīja lūgšanu. Mēs gribētu palūgt visus šos kalpotājus, lai kas viņi nebūtu, lai jūs atnākat šurp un nostājaties uz mazu brītiņu kopā ar mums pie šī altāra, lūdzu, brāļi. Un tie cilvēki... Brāli Ben, paldies. Nāciet un stājieties šeit, šeit pie altāra, lai mēs varētu lūgt ar šiem cilvēkiem, likt uz tiem rokas.

47 Un tā, kamēr tiek spēlēta šī dziesma; un kalpotāji ieņem šeit savas vietas, lai katrs no mums varētu uzlikt rokas slimajiem.

48 Nu, paskatīsimies... Nāk tur lejā no kalna. Es redzu, kā iet kāds Cilvēks, kas ne ar ko neatšķiras no citiem cilvēkiem. Tas ir vienkāršs, parasts Cilvēks, kuram ir tāds neliels, drīzāk pat vārs ķermenis. Ja mēs paskatīsimies uz Viņa skatienu, tad Viņa acis vēros ainu, kas notiek tur lejā ielejā. Tur atradās Viņa apustuļi. Viņiem tur bija puisēns, kuram bija epilepsija, un nav šaubu, ka viņi sacīja: "Dziedini viņu, Kungs! Dziedini viņu!"

49 Taču, saprotiet, vienkārši sacīt: "Dziedini viņu, Kungs, dziedini viņu," tas neko nedos. Tas vienkārši neko nedos. Kaut kam ir jāstāv aiz tā "Dziedini viņu, Kungs, dziedini viņu". Saprotat? Un, ja es spēšu panākt, lai jūs tam ticat un ticat tam no visas sirds, tad jūs tiksiet dziedināti, ja es panākšu, ka jūs patiešām saprotat to redzējumu.

50 Tagad paskatieties, tie mācekļi stāvēja tur, varbūt kratīja viņu, varbūt tā stipri grūstīja: "Tici tam, brāli! Tici tam! Aleluja! Tici tam! Dziedini viņu, Kungs! Dziedini viņu!" Tomēr velns nekur projām negāja, jo viņš neredzēja tur pietiekamu ticību, kas liktu viņam aiziet.

51 Taču, lūk, no kalna nokāpj Viņš. Un tikko kā tas ļaunais gars atpazīna to, kas nedaudz atšķīrās no citiem cilvēkiem... Saprotat?

52 Lūk, tieši tādi cilvēki gribam būt mēs, kā mūsu Kungs Jēzus. Jā. Atnākt ne tāpēc, lai vienkārši izrādītos, bet atnākt, mīlēt mūsu Dievu, zināt, ka mums ir uzdots iet un to darīt. Tas ir mūsu uzdevums.

53 Tad, kad Viņš pienāca tā tēva... Man šķiet, ka tieši no šejienes ir ņemta tā dziesma, sacerēta no Vārda. Viņš sacīja: "Kungs, esi žēlīgs manam dēlam, jo viņu nežēlīgi moka velns." Sacīja: "Tas met viņu ugunī un moka, un tā tālāk." Viņš sacīja: "Es atvedu viņu pie Taviem mācekļiem, taču viņi nespēja viņu dziedināt. Un es...es nodomāju..."

54 Viņš sacīja: "Es varu, ja tu ticēsi. Manī ir Spēks," sacīja Viņš, "izdarīt to, ja tu vari tam noticēt."

55 Vai tiešām Dievs ļaus tiem cilvēkiem, kurus ir pārņēmis vēzis, kuri sēž šeit šajā rītā, kurus ir pārņēmis, piesējis pie gultas vēzis un leikēmija, slimība, ciešanas, vai tiešām Dievs viņus dziedinās, bet paies garām tev? Nekā tamlīdzīga. Nē. Saprotat? Lūk, Viņš necieš neveiksmi. "Es varu, ja tu tici." Ko Viņš pateica?

Jo Dievam viss ir iespējams, tikai...

Un tā, brāli Tailer, atnāc...

Tagad tikai tici, tikai tici.

56 Lūk, kad es lūgšos, es gribu, lai jūs liekat rokas uz cilvēkiem. Lai kāda būtu viņu vajadzība, svētījiet ar ticības lūgšanu un laidiet tālāk.

57 Brāli Nevil, tu svaidi ar eļļu, bet brāli...

58 Es gribu, lai tagad visi auditorijā noliec savas galvas. Visi esiet lūgšanā.

Tikai...

59 Kungs, esi žēlīgs, es lūdzu, un dziedini šos cilvēkus caur Jēzus Kristus Vārdu. Āmen.

Jēzus no Nācaretes Vārdā...

60 [Brālis Branhams un kalpotāji lūdz un liek rokas uz slimajiem, bet brālis Nevils tikmēr svaida viņus ar eļļu. Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]

61 Tik daudzi blakus rindai vēro viņus, lai redzētu viņu reakciju uz to, kādi viņi bija, lai redzētu, kā viņi reaģē uz to darbību. Saprotat? Ir tāda lieta – darbība, viņi piecēlās un iznāca priekšā. Cita lieta – kā viņi reaģēs uz to darbību, kuru viņi ir veikuši. Kad viņi atnāca uz šo vietu, ticēdami, ka tad, kad par viņiem palūgs, viņi tiks dziedināti; tad pavērojiet viņu reakciju uz viņu darbību.

62 Lūk, es esmu pārliecināts, ka šorīt mūsu gans ir sagatavojis mums vēstījumu.

63 Ir viena lieta, ko es gribētu pakomentēt, par vienu katoļu meiteni, kas stāvēja tur pie altāra. Pirms dažām dienām viņa bija pie manis mājās, viņa un viņas vīrs. Un es kādu laiku biju pazinis viņas vīru. Un tur kaut kas bija, kad mums bija tā privātā tikšanās.

64 Tieši tur mums atnāca vīzija. Lūk, kur mēs... Parasti man tas notika tieši šeit draudzē, taču vienkārši tas notika no rīta un tā tālāk. Tādējādi tas notika tur.

65 Es neko tādu neteicu, jo viņa ir meitene, otrkārt, vienmēr ir audzināta katoļu baznīcā un tā tālāk. Taču viņa sāka runāt par savu māti. Un tajā brīdī es ieraudzīju vīziju par viņas māti. Es izstāstīju, kāda viņas mātei bija problēma, un aprakstīju viņu, kāda izskatījās viņas māte. Protams, viņa zina, vai tas bija pareizi vai nē. Es nekad dzīvē neesmu redzējis viņas māti. Viņa to zina.

66 Un šajā rītā tā meitene atnāca šeit pie altāra un nostājās, lai apliecinātu un pieņemtu Kristu kā savu Glābēju. Viņa izdarīja to šorīt pie altāra.

67 Brālis Nevils, to nezinādams, svaidīja viņu ar eļļu. Kā darbojas Dievs! Svaidīja viņu ar eļļu priekš slimajiem. Taču pavērojiet Svētā Gara gājienu. Lūk, viņa tika svaidīta, patiesībā nebūdamā slima, bet tika svaidīta. Vai redzat, kā viss sanāca tieši tā, kā vajag? Viņa stāvēja nu jau kā kristiete, kad viņa bija kļuvusi par to, kas, kā mēs ticam, ir kristietis. Lūk, viņa sacīja: “Palūdziet, lūdzu, par manu māti! Viņa ir slima.” Tā ir tā pati. Lūk, svaidīšanas eļļa tika pielietota laikā. Es nodomāju, cik tas ir piemēroti, saprotiet, kāds tikko kā tika izglābts. Kristus stāvēja par mums visiem. Viņš stāv par visiem. Un tikko kā tā meitene kļūst kristiete, tā arī viņa grib stāvēt par kādu, parādot, ka tad, kad mēs patiešām esam izglābti, mūsos ienāk Kristus Gars. Lūk, tas ir ļoti labi. Es pavisam noteikti to augsti vērtēju, šo jauko kristīgo ticības garu. Un tā, vienkārši atcerieties.

68 Lūk, es vērsos pie šīs jaunās lēdijas, viņa ir kaut kur šeit, un vēl pie vienas lēdijas katolietes, kas gāja garām. Un es gribētu pateikt šos vārdus, pirms es nodošu kalpošanu mūsu ganam, saprotiet, sekojošo.

69 Un tā, reiz katoļu baznīca bija tāda pati kā šī draudze. Ja jūs paskafīsieties atpakaļ un palāsīsiet Bībeli, kurai mēs ticam; un jūs zināt, ka katoļu draudze bija pirmā draudze. Tā ir taisnība. Taču viņa atkāpās no savām mācībām. Šī te bija katoļu draudzes mācība. Taču, redziet, viņiem ir sešsimt un vēl citu grāmatu, kuras sarakstīja Romas pāvesti un tā tālāk, kuras viņiem ir tikpat svētas kā šī Bībele.

70 Tāpēc saprotiet, lūk, kas tas ir, jūs neesat izmainījušies. Lūk, ko jūs izdarījāt, jūs tikko kā atgriezāties. Saprotat? Lūk, ja paņemsiet... Protams, es domāju, ka varbūt daži no jums... Tās divas šorīt ir sievietes. Varbūt šeit sēž vīrieši katoļi.

71 Ja jūs paskatīsieties uz draudzes vēsturi, ja pajautāsiet savam priesterim: “Vai to apustuļu darbos šajā Bībelē, vai tur bija tā... Vai tie bija pirmie katoļi?” Viņš pateiks: “Jā.” Un tā ir taisnība. Tā tas ir. Lūk, viņi, paskatieties, kāda bija viņu reliģija. Viņi pulcējās pieticīgās, vienkāršās vietās. Viņi nekad neteica: “Esi sveicināta, Marija” vai “Mūsu tēvi.” Tā ir baznīcas tradīcija. Ko viņi teica? Viņi slavēja Dievu. Viņi kļiedza. Viņi raudāja.

72 Ieskatieties šeit Apustuļu darbu 2. nodaļā, kad svētais apustulis Pēteris un Jēkabs, un Jānis, un visi bija kopā. Bībele saka, ka viņi runāja mēlēs. Un viņi kļiedza un pat tā sāka uzvesties, tā piepildījās ar Garu, ka izturējās it kā būtu piedzērušies, un pat tā, ka ārējā pasaule jautāja: “Vai tad viņi visi nav piedzērušies?”

73 Un tad Pēteris, apustulis, svētais Pēteris, kad viņš piecēlās, viņš sacīja: “Vīri un brāļi, šie cilvēki nav piedzērušies, bet viņi ir Gara piepildīti.” Un Bībele saka, ka tā tas bija. Lūk, tā bija agrīnā katoļu draudze, saskaņā ar viņu mācību.

74 Lūk, redziet, aptuveni divsimt gadus vēlāk uz draudzi sāka nākt ievērojami cilvēki. Ko viņi izdarīja tad? Viņi izveidoja savu pirmo organizāciju Nikejas Padomē mūsu ēras 606. gadā. Viņi izveidoja savu... Kad tika novadīta Nikejas Padome Nikejā, Romā, viņi sāka vest visus svarīgos ierēdņus un viņi vienkārši *noformēja* draudzi, un *uztaisīja* draudzi.

75 Pēc tam viņa sadalījās četras vai piecas reizes. Viņi pārgāja...pārgāja no tā uz bīskapu; no bīskapa uz Romas pāvestu. Un no turienes parādījās grieķu pareizticīgie un citi, līdz viņi vienkārši pārtapa par to, ko jūs redzat šodien. Tajā ir visvisādas dalīšanās.

76 Taču tas, ko mēs cenšamies darīt, mans draugs katoli, saprotiet, arī mēs esam katoļi. Mēs esam agrīnie, pirmie katoļi. Bet šodien viņi par mums pārsvarā runā kā par vasarsvētku draudzi, jo mēs ticam vasarsvētku svētībām.

77 Lūk, kad tika organizēta katoļu baznīca. Un šodien mūsu vasarsvētku organizācijās, ja šī pasaule pastāvētu vēl piecsimt gadus, tad šī pentakostu organizācija būtu kļuvusi vēl formālāka, nekā šodien ir Romas katoļu baznīca. Viņi vienkārši atkāpjas vēl tālāk un tālāk tādā pat veidā. Un, kad viņi organizējas, viņi uztaisa no tā ložu. Un tad viņi vienkārši kļūst par ložu ar locekļiem un neatgrieztām dvēselēm.

78 Es vērsos pie maniēm dārgajiem, dārgajiem brāļiem un māsām, pie jums visiem. Kā Dieva Kalps, es to vēl nekad neesmu teicis ne pasaulē, ne šai draudzē, es to vēl nekad neesmu teicis. Taču kā Tā Kunga pravietis es saku jums: “Šī ir tā Gaisma. Staigājiet Tajā.” [Sanāksme priecājas un saka: “Āmen.”–Tulk.]

Ticība

(Faith)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja svētdienas ritā, 1961. gada 13. augustā Branhama saiešanas telti Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 61-0813 ilgst 27 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2021. gadā.